

Ponedjeljak i utorak u Pristini

30 - 31.mart 1999.

Sinoć, 30. marta oko 22,00 časova vratila sam se Kosova. Sa mnom su stigli Mentor, Nora i Norin brat Kushtrim. Sve se dobro završilo zahvaljujući vozaču, taksisti iz Beograda, koji je na svakom policijskom punktu bio pričljiv i bez straha. Na znak stop stali bismo, vozač je pitao "jel' možemo da prodjemo, idemo za Beograd". Odgovor je bio "da vidimo ime", i srpsko ime vozača je otvaralo put.

Inače, taksistu sam sreća prvi put u ponedjeljak izjutra, 29. marta, kada sam krenula u Prištinu. U Beogradu nema benzina, tako da sam odlučila da krenem jedinim autobusom koji je išao za Kosovsku Mitrovicu. Taksijem sam krenula na autobusku stanicu. U nekom trenutku upitala sam za taksistu da li bi me vozio do Bujanovca, na 99 km do Prištine. Rekao je da ne bi ali da veruje da ima taksista koji bi vozili. Preko radio stanice objavio je poziv i u roku od pet minuta stihao je jedan taksista, koji je rekao da nema dovoljno benzina za povratak, ali da se nada da će na putu naći. Krenuli smo oko 10,30 časova. Putem smo se zaustavljali, pitajući šofere velikih cisterni da li nam mogu dati bar nekoliko litara benzina. Od jednog smo dobili 10 litara. Stigli smo u Bujanovac i tu smo našli još 10 litara. U medjuvremenu taksista je pristao da me vozi u Prištinu. Bez problema, ali sa velikim čudjenjem na svakom policijskom punktu, stigli smo oko 16,00 časova u Prištinu. Došli smo do naše kancelarije koja se nalazi preko put SUP i zatvora. Ulaza je bio zatvoren i stanari nisu hteli da mi otvore vrata. U zgradi gde se nalazi FHP kancelarija stanuju Albanci i Srbi. Do ulaza je sišla neka Srpkinja, iako je preoznala moj srpski akcenat nije htela da otvori. Rekla je "ne poznajem vas, ima raznih bandi i nećemo nikom otvoriti". Prošla sam sa bočne strane zgrade, nadajući se da će me neko od stanara prepoznati i otvoriti vrata. Nikoga nije bilo na prozorima. Na ulazu susedne zgrade videla sam gomilu džakova i ljude sa puškama. Iz razgovora sa njima shvatila sam da su to stanari, Albanci i Srbi, organizovali čuvanje zgrade. Jedan od njih je pozvao Noru telefonom da joj kaže da me sačeka na čošku kuće. Vozač je otišao u hotel "Grand" a ja sam te noći ostala kod Nore. Došla je i Ariana na pola sata. U Prištini sve prestaje sa mrakom. Tišina je vladala i pred zoru. Tada smo čuli detonacije.

Pokušala sam da vidim Nekibe Kelmendi. Kuća je bila zatvorena. Izgleda da se ljudi sklanjaju iz svojih kuća. Tražeći neke prijatelje videla sam da se okupljaju ispred kuća, spremni da u grupama krenu prema Makedoniji.

Iz Crne Gore u Prištinu

3 – 7. April 1999.

Od albanskih izbeglica u Rožajama i Ulcinju, na severu Crne Gore, jos niko nije pokušao da se vrati u Peć. Tamo idu neki lokalni Muslimani, da bi odneli hranu i lekove preostalim Albancima, uglavnom starcima, ili da bi ih doveli u Crnu Goru. Počevsi od petka, 9. aprila, u Rožaje su počeli da stižu i Albanci iz Istoka i okolnih sela.

U Rožajama kao da se slilo celo Kosovo. Nema nijedne međunarodne humanitarne organizacije. Novinari dođu, zapišu priču, ako je o masakru, i vrata se u Podgoricu da čekaju vojni puč. U džamiji je vise od 1000 ljudi. Deca, stari, bolesni. Nisu se okupali od kada su dosli u Crnu Goru, 27. ili 28. marta. Mlađi muškarci traže način kako da odu negde napolje i zarade za život. Svi bi oni vratili porodice na Kosovo, kada bi im neko garantovao sigurnost.

Od jedne nastavnice iz Peći saznajem da su ljudi iz njenog naselja isterani iz kuća i odvedeni u sportsku halu 30. marta, gde su držani oko 12 sati, a onda ih je vojska vratila kućama. Sledećeg dana su ponovo isterani, s naredbom da idu u Crnu Goru. Ti, koji su ih isterali iz kuća i doveli u sportsku halu, imali su namazana lica i crne kape na glavi. Kaže, vojska ih je vratila kućama govoreći "imamo naredbu da se vratite kućama" Za one koji su im naredili da idu u Crnu Goru kaže da su bili u policijskim uniformama.

Tu, u Rožajama, čujem da je u pojedinim delovima Peći, tokom isterivanja ljudi, bilo ubistava. U naselju Brženik II, u dvorištu porodice Kastrati, ubijeno je pet muškaraca. Majka ubijenog Nevzata kaže da su njen sin, braća Gega, i jos trojica muškaraca iskasapljeni noževima pred njenim očima. Kaže, u njihovo dvorište je ušlo nekoliko muškaraca u uniformama i sa crnim kapama na glavama. Delovali su joj kao da su pijani. Vikali su i psovali, njoj su rekli da će je ostaviti u životu jer je majka, da pati za ubijenim sinom. Zatečene muškarce noževima su ubili. Sin joj je umro na rukama. Iskrvario je od zadobijenih povreda. Jedan od braće Gega živeo je još nekoliko sati, sa rasporenim trbuhom. Sutradan su došli neki drugi i kamionom odvezli tela ubijenih muškaraca.

U Rožajama su se čudili kada sam rekla da idem u Prištinu. Na izlazu policajci su mi poželeli sreću. Put do Prištine, preko Novog Pazara i Kosovske Mitrovice, je bio prazan. Nigde jednog automobila. Moj prvi utisak je bio da u Prištini nema ljudi. U Sunčanom bregu, prvi blok zgrada, iza kojih počinje selo Matičan, je iseljen. Na parking u stoje automobili. U jednoj od tih zgrada na II spratu stanovali su moji prijatelji. Zvonila sam i kucala. Uхватila sam za bravu i vrata su se otvorila. Sve je tu, bar ono što se može videti jednim pogledom. U tom bloku sreća sam samo dve žene. Stanarima je dato 10 minuta vremena da izađu iz stanova i da krenu prema železničkoj stanici. U bloku iza ovog naišla sam na decu koja su se igrala, i na prijatelje. Ovde policija nije dolazila. Međutim, i odavde ih je dosta otišlo. Iz straha da ce svakog trenutka i njima biti naređeno da napuste kuće. Tokom nedelje i ponedeljka (3. i 4. aprila) neki su se vratili. Nekoliko dana su čekali pred granicom, a onda su videli da policija ne sprečava povratak, pa su se vratili. Osim ljudi koji tu stanuju ima ih i iz drugih naselja. Srbi i Albanci se drže zajedno. Uvece zaključavaju ulazna vrata i niko ne može izaći, ni ući unutra. Do isključenja struje slušaju vesti. Tek po neki telefon radi. Albanci nemaju veze sa familijom. Ne znaju šta im je sa rođacima u drugim mestima na Kosovu. U neprekidnom razgovoru vraćaju se na događaje iz proteklih dana, od 31. marta do 3. aprila. Nekoliko ljudi iz naselja Taslihze su pukim slučajem ostali u Prištini - u trenutku iseljavanja stanovništva nisu bili u svom naselju. Kada je krenulo isterivanje iz rubnih naselja Prištinom je zavladao panika. Pronosile su se glasine o ubistvima i nestancima. Niko se ne usuđuje da srpskoj policiji prijavi nestanak. Činjenica je da se Albanci najmanje plaše bombardovanja. To im se čini manje strašnim nego "oni", koji će doći i pobiti ih. "Oni" su paramilitarci, policajci, ili naoružane bande.

Slušajući vesti BBC, CNN, SKY Newsa, TV Tirane i RTV Srbije, imaju utisak da je Priština mnogo bolje prošla nego Peć, Đakovica ili Prizren. Kafići u centru su uništeni pre NATO intervencije. U toku NATO napada uništene su neki civilni objekti, ima i civilnih zrtava. Iz straha da ne bude optužen da špijunira, niko, a ni ja, se ne približava uništenim objektima.

Dugo sam te noći, 6/7. aprila, pod svećom, sedela i razgovarala sa prijateljima. D. je bio posebno duhovit. Kaže, žene su te koje donose vesti o lokalnim događajima, a obaveštavaju se u redovima za hleb. One određuju kad muškarci smeju da izađu napolje ili da odu u posetu u susednu zgradu. Vesti se gledaju, a onda se prepričavaju. Druga tema je šta kažu Srbi koji stanuju u istim zgradama. Iako je reč o običnim ljudima, njihovim rečima se pridaje veliki

značaj. D. kaže da na svakih pola sata kod njega uleti neka »domaćica« sa novim informacijama od Srba: »rekli su da je danas bolja situacija« ili »sutra ce biti malo bolje«.

Samo što smo se oko ponoći razišli odjeknule su detonacije. Do ujutru su se čule. Ujutru nije bilo moguće telefonirati. Po tome su neki zaključili da je pogođena pošta. Tek u Beogradu sam saznala da je pogođena i zgrada socijalnog osiguranja i da ima civilnih žrtva.

Neposredno pred polazak za Beograd, otišla sam da vidim šta je sa našom kancelarijom. Od nekih ljudi sam čula da je policija ušla unutra. Pred zgradom je bio policajac. Pustio me je unutra, ali je rekao da nesmem ništa da diram jer »tu je nešto nađeno i policija će morati da ispita slučaj«. Tek što sam ušla u kancelariju, doletela je jedna starija Srпкиnja sa psom, vičući »zovi Službu državne bezbednosti, rekli su da im odmah javim ako neko uđe u ovaj prostor«. Policajac je gledao, ćutao, i tom trenutku sam ja rekla »Pa, odoh, ja«. Ona je zamnom vikala, ja sam se tresla od straha - odahnula sam kada sam izašla iz Prištine.

Na putu za Beograd, kod Kosovske Mitrovice srela sam nekoliko velikih grupa ljudi. Peške, sa decom, išli su prema Vučitrnu. Pitala sam ih gde idu. "Kući, ali ne znamo da li smemo", rekli su mi. Na moje reci "Idite kućama" – većina je ćutala, koračajući napred«. Dovikivala sam "Ljudi se vraćaju u Prištinu, vratite se kućama".

Na desetak kilometra od Kosovske Mitrovice, iza Raške, u blizini mosta koji je srušen u toku NATO napada, ostala sam nekoliko sati, čekajući da nađem neki prevoz. Jedan od seljana me je oštro upozorio da ne stojim na njihovoj zemlji. On je lično video da je pre rušenja mosta ispod njega stajala jedna Muslimanka.

12. maj 1999.

Dragi prijatelji,

U Crnoj Gori, razgovaram sa advokatima, izbeglicama sa Kosova, kako da organizujemo rad na prikupljanju podataka o događajima na Kosovu posle 24. marta. U Crnoj Gori ima preko 80.000 albanskih izbeglica. Oko 60.000 je iz Peći, Mitrovice i Istoka. Razgovorom sa izbeglicama dobićemo relevantnu dokumentaciju o matrici etničkog čišćenja u pomenutim mestima. Dokumentacija će poslužiti Tužilaštvu Međunarodnog krivičnog tribunala za bivšu Jugoslaviju u donošenju odluke o istragama i podizanju optužnica.

Inače, kancelarija u Crnoj Gori, u Ulcinju, je treća kancelarija Fonda za humanitarno pravo. Prištinska kancelarija više ne postoji. Poslednji put sam je videla 3. aprila, kada sam, računajući od 24. marta, drugi put bila u Prištini. Kroz otvorena vrata videla sam razbacane papire i knjige, stolove bez kompjutera, i nered, koji ostaje nakon policijskog pretresa. U blizini kancelarije stanovao je Mentor Nimani, jedan od mojih pravnik. Nikada neću zaboraviti 29. mart u Prištini, i Mentora na stepenicama u njegovoj zgradi, izbezumljenog od straha i spremnog da beži sa Kosova. Prethodnih dana svakodnevno smo razgovarali telefonom, znala sam da je živeo u strahu da će neko doći, zakucati na vrata i ubiti ga, ali taj strah koji sam videla u njegovim očima naterali su me da u trenutku odlučim da krenemo. Ostale zaposlene već sam bila pronašla, mogli smo da krenemo. Vjollca je ostala. Njen otac je bio uporan da treba da ostane sa porodicom i da ne smeju da gube vezu. Nakon nekoliko dana javila mi se iz Albanije. Iz njenog naselja svi su isterani, vozovima su odvedeni u Blace,

selo u blizini makedonske granice. Tu, na livadama, u masi od 20.000 ljudi provela je nekoliko dana. Noću su ih pokupili i autobusima odvezli na granicu sa Albanijom.

Tog 29. marta, iz Prištine smo krenuli za Makedoniju. Ariana, Nora, Kushtrim, i neki moji prijatelji, čija imena čuvam zbog njihove bezbednosti. Za našim kolima krenulo je nekoliko stotina automobila. Sa makedonske granice vratili smo se nakon informacije da je granica zatvorena, a i kada smo videli policajce sa maskama na licu. Vratili smo se u Prištnu, ostavili Arianu, koja je odlučila da ostane do mog sledećeg dolaska, i krenuli za Beograd. Ne znam kako smo uspeali da izađemo sa Kosova, valjda ima boga. Automobil, sa troje Albanaca i dvoje Srba. Prošli smo sve kontrole, na svakom punktu sa strahom da će nas otkriti, uhapsiti i razdvojiti. Mentorov strah nije nestao u Beogradu. Bilo mu je lakše, ali to nije bila sloboda. Nakon nekoliko dana, otišli smo u Crnu Goru, i Mentor je odatle otišao u Albaniji, zatim u Ameriku. Nora je ostala neko vreme u Crnoj Gori, radeći sa izbeglicama. 4. maja je otišla u Budimpeštu. I ona će u Ameriku. Ariana me je čekala u Prištini. Čuvala je naš džip. Petog maja je otišla u Makedoniju. Danas, obilazi kampove i intervjuiše izbeglice. Vratice se na Kosovo, čim to bude bezbedno.

Kad god se pojavim u Prištini ljudi ne veruju da je to moguće. I ja se uvek čudim kako mi je uspelo. Prvi put, 27. marta, krenula sam taksijem na autobusku stanicu da pokušam da nađem neki autobus za Kosovo. Na nekih desetak metara od autobuske stanice palo mi je napamet da pitam taksistu da li bi me vozio do Bujanovca, mesta koje je udaljeno 100km od Prištine, misleći da ću tamo naći neki prevoz za Kosovo. Pristao je, a kada smo se približili Bujanovcu prihvatio je, za veliki novac, da me vozi i u Prištinu. Da nije bilo njega, ne bih uspela da troje Albanaca izvedem sa Kosova. Umeo je da razgovara sa policajcima, na punktovima se držao ležerno, pitajući za benzin i cigarete, ostavljajući utisak da je njihov. Još dva puta sam išla sa njim. Pre puta bi me uvak pitao »koga sada izvlačimo«.

Kada putujem na Kosovo, putevima bez automobila, sa policijaskim i vojnim punktovima, unapred zaboravim na mogućnost da mi se nešto može dogoditi. Dok se vozim kroz Srbiju najviše se bavim potrošnjom benzina. Svaki čas pitam vozača koliko smo potrošili. Kada naiđe oznaka Kosovske Mitrovice, počinjem da gledam okolo. Do 5. maja sela su bila čitava. Videlo se da su prazna, ali nije bilo paljevine. Zabeležila sam da sam 23. aprila na istom putu sreća veliku grupu ljudi, koji su peške išli prema Vučitrnu. Iz šuma, gde su se više od dve nedelje skrivali, krenuli su kućama, u strahu da li će im policija dozvoliti i da li im stoje kuće. Gledali su me sa nevericom kada sam im govorila da treba da se vrata, da se sa granice vraćaju ljudi i u Prištinu. Nažalost, ovi isti, a i ostali iz Vučitrna, isterani su iz kuća. Petog maja sam videla prazan grad i mnogo kuća u plamenu. Tog dana sam prošla i kroz Mitrovicu. U centru nije bilo policije ni vojske. Nikoga nije bilo. Veliki deo grada je uništen. Vidi se da su kuće opljačkane pa spaljene. Ljudi je bilo u rubnim naseljima grada. Srpska naselja su bila netaknuta. Naknadno, prilikom razgovora sa Albancima iz Mitrovice, koji su došli u Crnu Goru, saznala sam da je oko 30.000 Albanaca isterano iz grada 15. aprila i da im je naredeno da idu u Crnu Goru. Išli su peške, tri dana im je trebalo da stignu u selo Dubovo, 80 kilometra od Mitrovice, gde ih je Vojska Jugoslavije zaustavila. Tu su držani tri dana, a onda su trojica oficira rekli »da je doneta naredba da se vrata kućama«, ubačeni su u autobuse i vraćeni i spaljenu Mitrovicu. Glad i strah je mnoge naterao da iz Mitrovice izađu i pređu u Crnu Goru.

Svaki put kada ulazim u Prištinu odahnem. Kažem sebi »tu je«. Nema više Bajrama Kelmendija. Ubijen je tokom prve noći bombardovanja. Te noći iz kuće je odveden sa sinovima. Nema više ni Fehmije Aganija. Nisam ga nijednom videla u Prištini. Poslednji put je vidjen na sahrani Bajrama Kelmendija, 27. marta. Ljudi su govorili da je u Prištini, da se

skriva menjajući kuće, i da je dobro da se ne javlja i ne izlazi na ulicu. Pokušavala sam da ga nađem, niko nije znao gde se nalazi. Danas se pitam se da li je moguće da je bio na slobodi i da je sam izabrao da ni sa kim ne komunicira. Neću se smiriti dok ne otkrijem kako je ubijen i šta se sa njim događalo nakon Kelmendijeve sahrane. Bio mi je dugogodišnji prijatelj. I sada čujem njegove reči »kako je Nataša, ima li manje posla, kako je zdravlje, porodica«, i u istom dahu »ima nade, moramo da verujemo da će biti bolje«. Davne 1994. godine, zajedno smo bili na konferenciji o Haškom tribunalu u Bernu. Pamtim te dane iz dva razloga. Iako je bilo svega nekoliko učesnika iz Srbije, on je pred ogromnom publikom, u kojoj su većina bili Albanci, govorio na srpskom jeziku. Reкао je da to čini zbog svojih prijatelja Srba i poštovanja prema njihovom radu. Jednog od tih dana pozvao me da se sretnem sa njegovim bivšim studentima, koji su doputovali iz Nemačke i Švajcarske da bi pratili deo konferencije o Kosovu. Kada me je predstavljao, bilo mi je jasno da im prethodno nije rekao da je pozvao jednu Srпкиnju. To je bilo u vreme kada se retko događalo da srpski i albanski intelektualci sede zajedno i razgovaraju. Videla sam zapanjenost na licima njegovih studenata, usledila je dobrodošlica i izvinjenje što im srpski jezik nije baš najbolji.

Vest o njegovoj smrti zatekla me je u Crnoj Gori. Na recepciji hotela u Ulcinju rekli su mi da je Aganijeva rodjaka iz Prištine javila da je Fehmija uhapšen. Sutradan je stigla vest da je njegovo telo nađeno kod Lipljana.

Pozdrav, Nataša

Dragi prijatelji,

U Beogradu sam. Biću nekoliko dana, a onda idem na Kosovo i u Crnu Goru.

Dobila sam pismo iz Prizrena. Pisano je 4. maja, stiglo je 20. maja. Nosi pečat poste u Srbiji. Verovatno je da ga je poslao neko ko je izašao iz Prizrena. Pismo je pisano štampanim slovima, bez potpisa, ali je od mog dobrog prijatelja.

B. kaže da se prema graničnom prelazu Vrbnice svakodnevno kreću velike kolone izbeglica. Do albanske granice ima tri kontrolna punkta. Čuo je da su mnogima iscepana licna dokumenta, a sa automobila skinute su registarske tablice. Preostali Albanci ne izlaze iz kuća. Nakon masovnog proterivanja Albanaca iz okolnih sela i samog grada, na udaru su lekari, profesori, advokati, aktivisti političkih partija i Albanci koji su radili u OEBS-u ili zaposlenima u toj organizaciji izdavali kuće. Odvode se na informativne razgovore, posle toga se proteruju u Albaniju. B. kaže da su se neki od proteranih javili preko albanskih medija, ali da je nekima izgubljen svaki trag. Oko 650 albanskih porodica ne zna šta je sa njihovim sinovima, koji su prisilno mobilisani u jugoslovensku vojsku. Od lokalnih vojnih vlasti dobili su informaciju da su im deca na položajima blizu albanske granice i da kopaju rovove. Svi imaju panični strah od paramilitarnih grupa, vozila bez tablica, odvođenja na saslušavanje, mogućeg proterivanja, a u poslednje vreme i od gladi. Bolesni se ne usuđuju da odu kod lekara. Vraćaju se narodnim lekovima. U redovima za hleb se priča da će preostali Albanci morati da se izjasne da li su lojalni građani, u protivnom kao neprijatelji ce morati da napuste Kosovo. B. kaže da ih ova priča sluđuje. Ne znaju šta da rade. Ako odu, gube kuću, imovinu i grad koji vole, ako ostanu čeka ih poniženje. Kada bi bilo nekih međunarodnih organizacija osećali bi se sigurnije, izdržali bi i ostali. S trah se toliko uvukao u ljude da jedni od drugih kriju da će otići iz grada.

Danas ima i nekih dobrih vesti. Kada je o Kosovu reč dobra vest je kada mi na Kosovu kazu "bila je policija, lepo je bilo, nikog nisu ubili". 21. maja, u naselju Sunčani breg u Prištini policija je pregledala oko 200 albanskih stanova. Kontrolisali su lična dokumenta, pitali za oružje i evidentirali su izbeglice. Moji prijatelji kažu "nisu nas tukli i dirali". Policija je izdvojila oko 60 mladica, među njima i nekoliko devojaka. Osim nekoliko srednjoškolaca, svi ostali su studenti. Nakon pretresa neki su odmah pušteni a 18 njih je odvedeno u policiju. Nakon višečasovnog ispitivanja 14 mladica je pušteno, a dve devojke i dvojice mladica su zadržani. Ovo četvoro je iz stana gde je policija našla jednu uniformu bivše Jugoslovenske narodne armije. U naselju se priča da ce neki sused Srbin otici da pita sta je sa njima.

Intenzivnije diplomatske aktivnosti u vezi sa Kosovom ohrabrine su me da pošaljem neke moje zapise sa Kosova beogradskom dnevnom listu "Danas". Urednik mi je rekao da su tekstovi sjajni, i da govore o stvarima o kojima se ne zna u Beogradu, ali ne sme da ih objavi.

Danas sam prošla pokraj nekih objekata koji su unisteni u NATO napadima. Tražila sam od vojnih vlasti da Fondu za humanitarno pravo dozvole pristup civilnim objektima i svedocima napada na civile - odbili su uvredljivim recima. Ovako, pravimo dokumentaciju na osnovu novinskih izveštaja. Kada putujem kroz Srbiju, a kako vreme odmice, sve česće seoskim putevima, pričam sa ljudima i vidim da im je sve jasno, da razumeju da je pitanje odgovornosti za sve sto se događa najvažnije srpsko pitanje. Ali, svi kažu, to pitanje se u ovom trenutku ne sme postaviti.

Od 24. marta do danas, vise od 50.000 ljudi je otišlo iz Beograda. Nije lako opisati kako se živi u Beogradu. Kada sam nekim prijateljima u inostranstvu rekla da na ulicama ima ljudi kao i ranije, da se u kafićima sedi i kada zavija sirena, da ima taksija i uveče, kada ulice ostaju u mraku, i da ne znam nikoga ko sedi u skloništu, bili su zapanjeni, sumnjajući da je to bas tako. Međutim, od kako nema struje i vode, osim redova za hleb vidi se da ljudi idu i u nabavku vode. Svi već znaju da su sveće najjeftinije u crkvi i da traju duže nego ukrasne.

Do 24. marta u Beogradu je bilo oko 100 albanskih studenata. Danas ih ima svega nekoliko. 13. maja policija je upala u stan u ulici Klare Cetkin broj 5, na Novom Beogardu, nakon pretresa odvela je četvoricu studenata: Edona Hajrullagu, Bekima i Safeta Blakaja i Luighija Ndue. Luighi stanuje u ovom stanu šest godina. Upravo je trebalo da brani magistarsku tezu na katedri za defektologiju. Kada je počelo bombardovanje kod njega su iz studentskog doma prešli Edon, Bekim i Safet. Susetka koja je videla kada je policija odvela mladiće, kaže da je tom prilikom odvedena i jedna devojka kratko ošišana. Proverom u sudovima utvrđeno je da protiv odvedenih nema krivične prijave. U ovom trenutku policija ne daje nikakve informacije.

U Srbiji se uveliko daje podrška završetku rata ispunjavanjem zahteva Grupe osam najrazvijenijih zemalja. To se vidi preko izjava visokih partijskih funkcionera vladajuće stranke i državnih funkcionera. Učestalo je pominjanje albanskih izbeglica kao neposredne posledice NATO bombardovanja. Osim političara to misljenje iznose i pravni stručnjaci. U konvezaciji sa University of Pittsburgh School of Law (JURIST: The Law Professors' Network), na pitanje da li su jugoslovenske oružane snage na NATO napade uzvratile "deportation and forcible transfer od albanian population", beogradski Pravni fakultet potvrđuje da Albanci beže od NATO bombi. Pomenuti fakultet tvrdi da u Beograd svakodnevno stižu vozovi sa Albancima, Srbima, Turcima i drugima koji beže sa Kosova. U cilju iznošenja činjenica, ovom prilikom, citiram deo svedočenja jednog Albanca iz Peći, s

napomenom da sam razgovarala sa 98 proteranih Albanaca iz istog grada, i da su svi oni nezavisno potvrdili njegovo svedočenje o načinu proterivanja Albanaca iz grada:

“Petak, 26. mart. Bili smo za stolom, kada su u kuću upali dvadesetak uniformisanih lica sa crvenim beretkama, i trojica civila. Nije niko od njih imao masku na licu. Uniforma je bila slična vojničkoj. Prepoznao sam neke koji su stanovali u naselju "Brzhenik I". Čim su ušli povikali su: "odmah, za jedan minut da ste izašli iz kuće". Moja snaja je krenula da stavi dete u kolevku, i stavila ga je, kada je jedan od uniformisanih nogom udario kolevku - kolevka sa detetom je pala, dete je pocelo da vrišti. Krenuli samo svi da izađemo iz kuće, osim starog oca, koji je nepokretan. Jedan je naredio mom sinu Blerimu da ostane. Sin je ćutao a ja i žena počeli smo da plačemo i molimo da umesto njega mi ostanemo. Onda je sin počeo da viče da će samo on ostati i da što pre napustimo sobu. Ja i žena nismo hteli da izađemo, oni su nas uhvatili za ramena i vukli napolje. Video sam pušku na Blerimovoj slepoočnici, otrgao sam se da se vratim i da mu pomognem, i čuo sam jedan pucanj i video kako je Blerim naglo skočio u vis i pao pored nogu starog oca. Uхватili su me, ali je pritrčala žena i izvela me iz sobe. Kada smo izašli iz sobe pucali su jos tri puta. Čuo sam da nam viču da idemo kod Klintona. Blerimovo telo je ostalo. Pokušali smo da odemo do rođaka. Na ulicama su bile kolone ljudi. Policaja nam je rekla da uđemo u kolonu. Rekli su nam da je put za Crnu Goru slobodan”.

Pozdrav, Natasa